

Нетямущий

Тимофій Бордуляк

Є на Русі-Україні
Перевертнів сила,
Котрих очі тьма кромішна
Грубо засліпила, —
Котрих серце отруєю
Злою наповнилось
І до всього, що лиш рідне,
В камінь замінилось...
Тож кричать вони і виють,
Мов вовки голодні,
І болотом обкидають
Святощі народні...
Рідну мову, рідне слово
Люто зневажають,
На робітників трудящих
Камінням метають.
Й де лиш можуть, всюди шкодять
Нашій святій справі,
Недолюдки юродиві,
Зрадники лукаві...
Всюди шкодять, щоб вгодити
Згубними ділами
Волі тих, що їх зробили
Собі наймитами...
Наймити ви, нетямущі!
Раз вже схаменітесь,
Юдин гріш від себе киньте
Й Богу помолітесь,
Щоб відкрив вам сліпі очі,
Щоб вам в серце бідне
Вщепив любов і надію
До того, що рідне...
Схаменітесь і погляньте:
Народ оживає,
Будиться зі сну твердого,
Пута розриває...
Схаменіться й полюбіте

Домашнюю волю
Та не пхайте самохіттю
Під кнути в недолю...
Схаменіться, поки час ще,
Бо буде вам горе,
Коли нарід прокинеться
І лихо поборе...

1892